

JAUME BARTUMEU

Membre del consell nacional de Progressistes-SDP

Els salaris dels polítics

Carregar-se la confiança en la política

La remuneració que reben o han de rebre les persones que assumeixen un càrrec de responsabilitat política ha tornat a la discussió pública arran de les percepcions i retribucions dels membres del Consell General i la Sindicatura i, també, dels membres del Govern que comencen la legislatura.

És un tema, necessari d'esclarir i determinar, que dona peu a la pràctica de la demagogia.

Resulta indubtable que els càrrecs públics són consubstancials al règim democràtic establert en la Constitució. Són imprescindibles per a la representació col·lectiva i per a la gestió del que és comú. Si la seva dedicació és exclusiva, el fet que hagin d'estar remunerats de manera suficient per viure'n hauria de quedar fora de tot debat.

També és cert que sovint s'escampa la creença aristocràtica que això només ho han de fer la gent adinerada, com si fos una distracció per a estómacs satisfets i desvagats. Encara que en els segments elitistes del sector privat es paguin salaris impúdics, això no pot justificar mai que en el sector públic es faci una cosa semblant. Què és i no és just de pagar als càrrecs polítics resulta una mica difícil d'establir. De manera genèrica es podria afirmar que hauria de ser suficient, just i proporcionat a la responsabilitat.

Si volem que en política juguïn els millors, certament els salaris no poden ser molt baixos. Si són molt alts, però, accedir a un càrrec públic es converteix

en un objectiu per ascendir socialment i econòmicament i, això, dona empenta als arribistes i a la creació d'una elit que farà el que sigui per no baixar del vehicle governamental. I això és el que dissortadament ja estem veient a Andorra.

Comencem a tenir polítics que viuen de la política i s'agafen als seus càrrecs perquè no sabrien espavilar-se amb normalitat en l'àmbit de les professions civils. Es creen carreres polítiques allunyades del concepte de servei públic.

Comencem a tenir polítics que viuen de la política i que s'agafen als càrrecs

---

Els excessos no es donen a primera línia, sinó a segon o a tercer nivell

---

blic. Es viu de la política i no es serveix als interessos dels ciutadans. I, a més, s'atribueixen salaris excessius per la feina prestada i la capacitat demostrada.

Els excessos, de fet, no s'acostumen a produir gaire en els càrrecs primers, molt visibles, sinó en segons i tercers nivells, on s'assoleixen diferències elevades entre el que es guanya en la política i el que es guanya exercint la professió que, suposadament, només s'ha abandonat temporalment.

Ho hem vist darrerament en fer-se públiques remuneracions dels càrrecs de confiança del Govern i, també, en les propostes equilibristes de Concòrdia per a establir una remuneració esglaonada en percentatges de dedicació dels consellers generals. Els consellers generals no poden pretendre que només ho són durant un percentatge temporal diari i de dilluns a divendres. Són consellers generals tot el dia d'ençà que han promès el càrrec per tota la durada del seu mandat.

N'hi ha que estan demostrant que no estan capacitats per ser la veu d'un grup parlamentari, en qüestions de tanta substància, per una cosa tan visible com la falta de coneixements de l'abast del mandat rebut.

Cal gestionar arguments més sòlids que els que, per si mateixos, ja serien fluïxos en un debat organitzat en una escola de batxillerat exigent.

Com va escriure Fernando Ónega a *La Vanguardia*, "... em sap greu escriure-ho així, però quan les coses són massa evidents no es poden dissimular."

En aquest àmbit de la remuneració dels polítics s'ha instal·lat una mena de cercle viciós. La moda porta a denigrar partits i consellers generals, caps de govern i governs. Mentrestant cada cop es vota menys i s'aconsegueix que hi hagi menys ganes d'optar a càrrecs públics d'elecció. Per si ningú no s'hi hagués fixat, el nivell baixa. I d'aquest afebliment ja no sabem qui hem de renyar: els elegits o el poble que els elegeix.